

4-P, KI NI P-4

Matic Di Batista

Lavine cevi. Foto: Špela Di Batista Borko

Od zadnjega ovekovečenja raziskav 4-P se je izkušnja obiskovanja drastično spremenila. 300 metrov dolg meander na globini približno 200 metrov danes ni več strah in trepet, temveč le nujno zlo, ki jamarja nekoliko upočasni pri doseganju cilja. Nekaj akcij, na katerih smo gradili karakter, in kaka nesreča so nas spodbudili, da smo jamo pošteno obdelali. Komaj prehodne ožine so danes le še bled spomin, ki se ustno prenaša novim obiskovalcem v stilu: ko smo bli mi mladi ... Ostala je še ena – ožina nad povezavo, ki še vedno ohranja sloves, pa je tudi ta doživela kako silo in čaka bridki konec.

Čeprav Pero pravi, da je bilo včasih vse boljše, si moramo priznati, da je pot do povezave precej hitrejša in lažja, kot je bila. Le blatna ni nič manj. Kot je že v članku o povezavi napisano, so se hrabri trije pred povezavo spustili v precej prostorne fosilce z veliko prepaha. Želja jih je sistematično vlekla v smer Grvna, tako da drugega kraka sploh pogledali niso. Pa smo ga na naslednjih akcijah.

Od mesta povezave se rov nadaljuje več sto metrov v pretežno prostornih dimenzijah. Le nekajkrat se je potrebno spraviti na vse štiri, pa še to le za par metrov. Kakih 250 metrov horizontalne dolžine proti SZ jamarje ustavi prvo brezno, okoli katerega smo naredili prečko – v teh jamah radi raziskujemo horizontalno. Na drugi strani se freatik nadaljuje in nas s prepihom ponese do naslednjega, lepega prostornega brezna. Brezno je bilo na prvi pogled zelo perspektivno za globoko leteče cilje. V jami Dlvn smo namreč prišli prav pod te dele. Prepah, voda in lokacija v prostoru nam je prav tu nakazovala možnost nove povezave. Žal ni nikoli tako, kot si jamar zamisli, in tudi tokrat ni bilo. Brezno se klavrno zapre. Pa ne samo to. Pred jamo smo ugotovili, da nam manjka kladivo, zato je Marinko skočil po nadomestno. To je bilo namesto jamskega tisto za žeblice. Ker žeblice v jami ni, tudi kladivo ni delovalo in se je zlomilo. Ni nam preostalo drugega, kot da smo slepo brezno opremili s kamnom in ga poimenovali Prehistorično brezno.

Na srečo gredo jame na Poljani vedno v več smeri in tudi tu je ostalo na vrhu delno zanimivo okno, ki smo ga dosegli na naslednji akciji. Čeprav ima prepah, je zaenkrat nadaljevanje neprehodno, vendar obeta. Druga zanimiva, a neavbljiva varianta je Prašičkov rov. Špela in Dave sta po blatu, ki spominja na žolco, prišla do zanimivega novega brezna. Morda bo povezava tam? Časa je na tisti akciji

Blatna čofta v skrajnih delih 4P. Foto: Špela Di Batista Borko

Ožina na drugi strani Prehistoričnega brezna. Foto: Špela Di Batista Borko

zmanjkalo in na poti nazaj smo srečali drugo ekipo – Ajo, Tea in Matevža, ki so poročali o več spletnih freatikov in blatnih, a tudi zanimivih brezni. Povratak na površje je tako močno buril domišljijo, da nekoč strašnega meandra sploh opazili nismo.

Na naslednji akciji je bila prva opcija Prašičkova ožina. In čeprav je Matevžu spomin o brezni iz zadnje akcije nekoliko zbledel, sva ga s Špelo prepričala, da so definitivno boljša varienta kot Prašički. Izkazalo se je za dobro idejo. Po prvem brezencu, ki se je slepo končalo, smo se zanimali v okno. Sledilo je novo brezno, potem pa sprehod po zelo lepih lečastih fosilcih z veliko prepriha. Delovno ime so dobili kar Lavine cevi. Tudi ta akcija se je končala pred odprtim nadaljevanjem.

Kasneje smo imeli še en izlet – Špela, Sheena, Rinko in moja malenkost smo nadaljevali do prve resne ožine. Od tam naprej so šli pa oni trije sami. Jaz sem se zaradi bolečega hrba raje odpravil proti površju. Za ožino se jama nadaljuje v isti smeri – SZ. Raziskovali so freatike (sicer nekoliko manjših dimenzij), ki pa se kasneje spet odprejo in na koncu previsijo v večje brezno. Največji problem je ostala blatna ožina, v kateri smo skoraj

izgubili Sheeno. Na koncu je bil daritveni davek le del opreme, ki je za večno podarjen v živo blato Poljane. Za ostale ozke dele baje obstaja obvoz.

Jama se torej nadaljuje. Po trenutni usmeritvi ne gremo niti proti izvrom Bistrice niti proti jami Dlvn. Ampak to niti ni pomembno. Jama gre naprej, ima močan preprih in verjetno se bo še nekajkrat obrnila. Dejstvo pa je, da so najbolj skrajni deli že precej oddaljeni od vhoda. Zato bo zelo dobrodošlo, če bomo našli

kako zanimivo jama, ki bo skrajšala pot. Nekaj se že kaže okoli Kopic. Ena od novih jam ima kar zanimiv preprih, a žal na dnu ožino. So pa še druge s preprihom – med drugim Gamsov hlad.

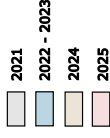
4-P ostaja jama z značajem, čeprav smo ga že precej skrhal. Vtis je hitro popravila v spodnjih delih in začinila raziskovanje. Podobno kot že kakšna jama na Pokljuki, tudi ta zahteva od uporabnika, da jo malo pozabi. Po mojem smo jo dovolj pozabili, kdaj gremo spet? ■

Brezimeni rov, kmalu za Perotovo prečko. Foto: Špela Di Batista Borko

	Katastrska št. 14651
	Ime jame: 4 - P (profil)
Merili: Taras Večerin, Peter Mašič, Špela Di Batista Borko, Matic Di Batista, Jure Bevc, Teo delić, Aja Zamolo, Ester Premate, Vid Neglič, Mitja Mršček, Tinkara Kepec, Luka Igjovic, Gilly Etor, Matevž Marinko, Klemen Kramar, Anže Tesovnik, Ajda Mila Poljak, David Debeljak, Matija Perme, Tim Berginc, Samo Grgurevič	Risal: Matevž Marinko Peter Mašič
	Datum ekskurzije: 13. 6. 2021 - 13. 9. 2025
	Datum zapisnika: 27. 12. 2025
	Oznaka dokumenta (izpolni kataster):
	Št. zapisnika:
DRUŠTVO ZA RAZISKOVANJE JAM LJUBLJANA	

Dvorana petih vprašajev

Meander

